

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ Ψέμμα Τοῦ D' Annunzio

Ὅχι, ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃς, δὲν πρέπει νὰ πονήῃς. Κι' ἄν εἶμαι τόσο σκυθρωπὸς τὸ βράδυ πού κάθομαι στὰ πόδια σου, ὄχι, ὄχι! μὴ ἀμφιβάλλεις, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς!... Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! Πίστεψέ το!... Ὅταν σέ βλέπω ἢ μιλιὰ μου πνίγεται πρὶν βγεῖ ἀπ' τὸ στόμα μου!... Δὲν εἶνε ψέμμα! ὄχι! Δὲν εἶνε ψέμμα! Ἡ σκέψι μου ἴσθλι εἶσαι σύ, σὺ πού χρόνια τώρα βασανίζεις τὴν φτωχὴ ψυχὴ μου!... Ναι! Ναι! Κόρη ὄραία! Δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃς, δὲν πρέπει νὰ πονήῃς!... Δὲν εἶνε ψέμμα! ὄχι! Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς! Σ' ἀγαπῶ! ναι! Πίστεψέ το! Σ' ἀγαπῶ!... Ὁ! Κύριε! Κύριε! Μεγαλοδύναμη θεὲ! ἂν ἦταν δυνατόν νὰ μὲ πιστέψῃ! Δὲν εἶνε ψέμμα ἀγάπῃ μου! Δὲν εἶνε ψέμμα! Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ ὥρα ἐκεῖνη πού ἀντίχρυσά τὰ μάτια σου! Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ στιγμή πού μ' ἔμαθες νὰ σ' ἀγαπῶ!

Ἄν ἀμνησίς Τοῦ D' Annunzio

Θὰ ξαναἰδῶ λοιπὸν ποτὲ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μάτια, τὰ θεῖα ἐκεῖνα μάτια, πού ἄλλοτε μὲ ζύτταζαν καὶ ἐφώτιζαν σάν δύο φάρου σωτηρίας τὴν ψυχὴ μου!... Ποιὸς ἔξορι ἂν θὰ τὰ ξαναἰδῶ! Ἄν θὰ τὰ ξαναἰδῶ ποτὲ νὰ λάμπουν πάλι στὴ σκοτεινὴ ζωὴ μου!... Γυναίκες πού σὰς ἀγάπησα, θνητὲς γυναίκες, θεῖες ὑτάξεις! Καὶ σεις δύο μάτια, γλυκὰ μάτια, πὼς τώρα οὐρανοῦσατε ἀπ' τὴ ζωὴ μου! Ὁ! ἀμνησίς, σκληρὴ ἀνάμνησίς, πὼς θέλεις νὰ μὲ βασανί- ζῃς τώρα! Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ναυαγὸς! Μόνος ἐσώθηκα ἀπ' τὴν τρικυμίᾳ! Καὶ σεις γυναίκες, θεῖες γυναίκες, ὑπάρξεις πού ἀγάπησα καὶ σεις γλυκὰ ματάκια μου, ἀθῶα μάτια, χαθήκατε, χαθήκατε γιὰ πάντα! Ποιὸς ἔξορι ἂν θὰ σὰς ξαναἰδῶ!... Ἄν θ' ἀντικρύσω πιά ποτὲ τὴ λάμπη ἐκεῖνη πού εὐτυχία — τὴσ εὐτυχία — ἐφερνε ἄλλοτε στὴν τρικυμίᾳ τῆς ζωῆς μου!...

Κοιμήσου, ἀγάπη μου... Τοῦ Keats

Κοιμήσου, ἀγάπη μου! Ἡ νύχτα ἀπόψε εἶνε ἡσυχά, ἡ νύχτα εἶνε μαγεμένη... Γιὰ σένα ἔγινε ἡ ἀπομιμνή νύχτα, γιὰ σένα τὴν ἔκαμε ὁ θεός... Κοιμήσου! Ὁ! ἂν μποροῦσα νὰ ἐλθῶ ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ στὰ ἡρεμὰ τὰ μέρη πού κοιμάσαι! Γονατιστὸς στὰ πόδια σου θὰ ἔπεφτα, κι' ἔτσι θὰ σέ κυττοῦσα ὡρὲς ὀλόκληρες, στιγμὲς ἀτέλειωτες!... Καὶ θὰ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ μὴ ξυπνήσῃς πιά ποτέ, νὰ μὴ μὲ ἰδῇς ποτέ, ποτέ!... Μόνον νὰ ὄνειρετῆς, νὰ ὄνειρευτῆς γλυκὰ τὸν ἔρωτά μας... Στὰ ὄνειρα εἶ κανεῖς περὶ καλά... Ὁ! μὴ ξυπνάς, ὄραία μου σερῶνα, μᾶγισσα ἐοῦ τοῦ αἰωνίου ἔρωτά μου. Μὴ ξυπνάς! Τὰ βλέφαρά σου εἶσι πάντα κλεισμένα ἄς μείνουν, γιὰτι καὶ τὰ δικά μου, ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ κλειστοῦν!... Ναι! θὰ κλειστοῦν... Κι' οἱ δύο μαζί, στὸ ὄραιο βασίλειο τῶν νεκρῶν θ' ἀναπαυθοῦμε... Κοιμήσου, ἀγάπη μου, κοιμήσου! Ἡ νύχτα ἀπόψε εἶνε γλυκερά, γιὰ σένα, ἡ νύχτα πλάστηκε ἀ- πόψε ἔτσι ἡσυχά κι' ἔτσι ὄραία!...

Ἄναμνησίς Τοῦ Tennyson

Μ' ἔσφιξε, πόσο μ' ἔσφιξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο! Στὴν ἔρημη ἐκεῖνη ἀκρογιαλιά κι' οἱ δύο μας καθισμένοι τὸν οὐρανὸ κυττοῦσαμε καὶ τὸ φεγγάρι... Ὁ! μάτια πού ἀγάπησα τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο βράδυ... Γλυκὰ ματάκια, πού εἰσασθε; Χαθήκατε γιὰ πάντα!... Κορίττι ἄνθρο ἦτανε τότε ἐκεῖνη, κι' ἐγὼ ἕνας νέος, ἕνας νέος ἐρωτευμένος! Καὶ μ' ἔσφιξε, καὶ μ' ἔσφιξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο! Καὶ τὴν ἐφιλήσα

Μιά πειστικὴ ἀπέδειξις

Τὸν περασμένο μῆνα στὸ Χουβέυ τῆς Ἀγγλίας ἔλαβε χώραν μιά πολὺ πρωτότυπη δίκη. Διαιζόταν ἕνας νέος ὁ Στῆβεν Γκρῆν ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγεγρθεῖ ἀγωγή ἐκ μέρους τῆς μῆς Ἑλλεν Στόνες «ὅτι ἠθέτησε τὴν ὑπόσχεσιν γάμου» πού τῆς εἶχε δώσει. Ἡ Μῆς Στόνες ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἄστατον μνηστῆρα, οὔτε λίγα, οὔτε πολλά, πενήντα χιλιάδες λίρες ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ψυχικὴν τῆς ὀδύνην, ὀφειλομένην κυρίως εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ὑπόσχεσως τοῦ νέου αὐτοῦ, ἀπέριψε πρότασιν γάμου ἐνὸς βαθυ- πλοῦτου γαιοκτήμονος, νυμφευθέντος ἄλλην. Ἀτυχῶς ὅμως διὰ τὴν μῆς Στόνες, δὲν ἠήρχε καμιὰ ἀπόδει- ξις ὅτι πράγματι ὁ Γκρῆν τῆς εἶχε ὑπόσχεθεῖ γάμον. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Γκρῆν ὑπεστήριξε ὅτι δὲν τὸν συνέδνε μὲ τὴν Ἑλλεν παρὰ μιά ἀπλὴ συμπάθεια. Ἡ μῆς Στόνες ἐζήτησε ἀπὸ τὸ δικαστήριον προ- θεσμίᾳ 24 ὥρων γιὰ νὰ προσκομίσῃ τίς ἀποδείξεις τῆς. Τὴν ἐπο- μὲνη πραγματικῶς ἐνεφανίσθη ἡ μῆς Στόνες ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν. Τὴν ἀκολουθοῦσαν τέσσερες ἑξολοκόποι πού ἐσήκωναν μὲ κόπο ἕνα πελώριο... δέντρο, πού εἶχαν ξεροξίσει ἀπὸ τὸ δάσος. Πάνω στὸν κορμὸ ἦταν σαλιμαμένη μιά καρδιά πού τὴν τρυ- ποῦσε ἕνα βέλος, κι' ἀπὸ κάτω τὰ λόγια αὐτὰ: «Ἑλλεν! Ἑλλεν! Ἡ μέρα πού θὰ σέ παντρευθῶ θάναί ἡ εὐ- τυχεστὴ τῆς ζωῆς μου, Στῆβεν.» Ἡ ἀπόδειξις ἦταν πλήρης κι' ἡ Ἑλλεν ἐκέρδισε τὴ δίκη τῆς, χάρις στὴν πρωτότυπὴ ἐμπνευσί τῆς.

Ρεκέρ ψευτιάς

Στὴ Φιλαδέλφεια ἕνας μεγάλος βιομήχανος ὁ κ. Ἐρρίκος Σέιρπ, ἐξήτησεν ἐσχάτως διαζύγιον ἀπὸ τῆς γυναῖκα του. Τὸ πρῶμα δὲν θὰ ἔκανε καμιὰν ἐντύπωσιν γιὰ τὰ διαζύγια σήμερα, ἰδίως στὴν Ἀμερικὴ, εἶνε συγχρότατα, ἂν οἱ λόγοι πού ἔκαναν τὸν κ. Σέιρπ νὰ ζητήσῃ νὰ χωρίσῃ ἀπ' τὴν γυναῖκα του δὲν ἦσαν κάπως περίεργοι. Ἐξέθεσε δηλαδὴ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι δὲν μπορεῖ πιά νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἔτερον τοῦ ἡμῶν ἐξ αἰτίας τῆς μανίας πού ἔχει νὰ μὴ λήθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἐλάττωμα τῆς αὐτοῦ ἔγινε ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς του. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων του, ὁ κ. Σέιρπ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σημειωματόσιον, ἀπὸ τὸ ὁ- ποῖο ἐδιάβασε μὲ ἀκριβεῖς χρονολογίαις χίλια ἐννηακόσια πενήντα τρία ψέμματα πού του εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του στὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν πού ἦταν παντρευμένοι. Ὅσοι ἦταν φυσικὸ τὸ δικα- στήριον ἐδικαίωσε τὸν κ. Σέιρπ καὶ τὸν ἀτήλλαξε ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ψευτέρα.

Θεραπεία κλεπτομανῶν

Ὁ γάλλος Δόκτωρ Μπεριγιόν εἶρε νέαν ἀλάνθαστον μέθοδον θεραπείας τῆς κλεπτομανίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, πά- σχουν καὶ πλουσιώτατοι ἄνθρωποι. Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Μπε- ριγιόν ἐγκτελεῖται εἰς τὴν ὑποβολήν. Ὑποβάλλει δηλαδὴ εἰς τὸν ἄρ- ρωστον—διότι ἡ κλεπτομανία εἶνε μιά ἀρρώστεια, ὅπως καὶ ἕνα ἄλλο—ὅτι τὴν στιγμὴν πού θὰ θελήσῃ νὰ κλέψῃ, τὸ χεῖρ του θὰ παρα- λύσῃ καὶ θὰ μείνῃ ἀκίνητον. Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶνε ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφωπνίζεται τὸ ἠθικὸν συναίσθημα καὶ ὁ κλεπτομανὴς θεραπεύεται ριζικῶς ἀπὸ τὸ πάθος του.

Οἱ Ζητιάνοι τῆς Δανίας

Στὴ Δανία δὲν ὑπάρχουν ζητιάνοι. Κάθε ἄσφρος ἢ ἀλήτης συλ- λαμβάνεται, τὸν ἀφαίρειται τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου καὶ τοῦ... γά- μου, καὶ ἂν ἀρνήται νὰ ἐργασθῇ στέλλεται στὸ «Σπῆτι» τῆς Ἑργα- σίας ὅπου μένει κλεισμένος τοῦλάχιστον, ἕξ μῆνες ἐργασίμενος ὑποχρεωτικῶς. Ἄν κ' ἔχει ἀρνείται νὰ ἐργασθῇ, τοῦ κόβουν τὸ φαγητὸν καὶ τὸν καπνὸ ὡς πού νὰ συμμορφωθῇ. Οἱ ἄποροι γέροι, ἐπίσης ἔχουν ἐξασφαλισμένη τὴ ζωὴ τους, μέσα σὲ χαριτωμένα ἐξοχικά σπητάκια πού εἶναι χριστεῖ ἐπιτήδεες γι' αὐτούς. Τροφὴ καθαρὴ καὶ ἀφθονὴ τοὺς παρέχεται δωρεάν καὶ μιά φορὰ τὴν ἑβδομάδα οἱ στρατιωτικῆς μουσικῆς δίνουν πρὸς χάριν τῶν λαϊκῆς συναυλιῆς. καὶ ἐγὼ στὰ δροσερὰ τῆς χειλῆ. Τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά θυμάμαι ἀκόμα. Καὶ τὸ φίλ ἐκεῖνο, τὸ σφιγμένο ἐκεῖνο, τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια, μού τῆς ψιθύρισα στ' αὐτί... Ὁ! νᾶτανε ἔτσι, ἀξέχαστες νὰ μείνουν πάντα, τῶν πρώτων μας ἐρώτων ἢ βραδυῆς!...